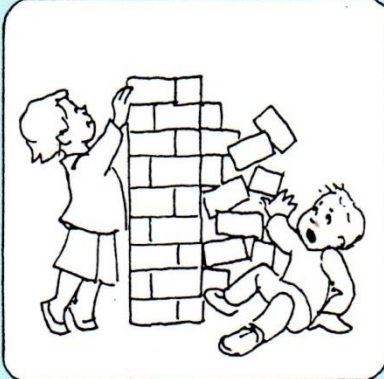

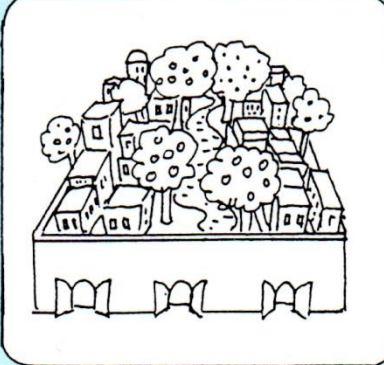
Heb je wel gehoord...

Bijbelse verhalen van alledag voor kinderen van nu
Mies Westera-Franke & Bette Westera

**'k Moet
dwalen**

9 jaar

geschreven door:
Mies Westera-Franke
geïllustreerd door:
Loes van der Mark
uitgegeven door:
NARRATIO

Heb je wel gehoord...

Bijbelse verhalen van alledag voor kinderen van nu
Mies Westera-Franke & Bette Westera

'K Moet dwalen
9 jaar

Geschreven door:
Mies Westera Franke
Geïllustreerd door:
Loes van der Mark
uitgegeven door:
Narratio

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
doelgroep: ouders, kindernevendienstleiding, basisscholen.
trefwoord: kinderbijbel

ISBN 90 5263 0437

©1992 uitgeverij NARRATIO

Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem tel. 0183-628188

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever:

muziek: ©Rien Westera

drukwerk: Haveka, Alblasterdam

omslag: Signaal, Breda

afwerking: Boekbinderij Abbringh, Groningen

Heb je wel gehoord...

Bijbels verhalen zijn verhalen die ons God en onszelf leren kennen.
Wij willen ze doorvertellen aan onze kinderen omdat we het belangrijk vinden dat ook zij God en zichzelf leren kennen.

Het geloof kunnen wij hun niet leren, dat moeten ze zelf ontdekken.
Wij kunnen hen wel helpen op hun ontdekkingsreis.
We kunnen proberen hun duidelijk te maken wat mensen die met God leven beweegt.
We kunnen hun ook helpen zich open te stellen voor de geloofs- en gevoelswaarde van de bijbel.
Dat is wat we met deze serie beogen.
(zie ook de verantwoording op pagina 163-165)

We doen dat door hun verhalen, gedichtjes, liedjes en spelletjes aan te reiken die hen heel dicht bij de bijbelse verhalen brengen. En door de bijbelse verhalen zo te vertellen, dat duidelijk wordt dat het verhalen zijn die heel dicht bij de kinderen staan. Kortom: door bijbelse verhalen te beschouwen als *verhalen van alledag voor kinderen van nu*.

'K Moet dwalen

is van:

Het nieuwe huis

Joram zit aan de kant van de rivier. Hij tuurt naar het water. Hij neemt een steentje en laat dat over het water scheren. Hij neemt een handvol stenen en zoekt er een mooie platte uit. Hij gooit – de steen stuit driemaal op het water.

Plotseling staat Joram op. Met een zwaai gooit hij alle stenen tegelijk in de rivier, plons plons doet het. Joram keert zich om: het wordt donker, hij moet naar huis. Maar Joram wil niet naar huis. Joram is boos. Boos op het huis. Het nieuwe huis. Het nieuwe huis is pas klaar gekomen. Vader en grootvader hebben het gebouwd. Moeder heeft geholpen. Hij ook. Het is een mooi huis geworden, een huis van gebakken stenen. Het is veel groter dan het oude huis van leem. Het heeft twee kamers, één kamer om in te wonen en één kamer om in te slapen, net zoals hun huis in Jeruzalem. Het nieuwe huis lijkt op hun huis in Jeruzalem en daarom is Joram boos. Want zo'n mooi huis, zo'n stenen huis, dat is toch een huis om in te blijven wonen? Het lemen huis was een huis om weer af te breken. Toen ze in Babylonië kwamen hebben vader en grootvader het vlugvlug gebouwd. En nu hebben ze het even vlug weer afgebroken. Maar zo'n mooi stenen huis... zo'n huis breek je niet zomaar af, in zo'n huis blijf je wonen. Lang, heel lang, misschien wel altijd. En Joram wil niet altijd in Babylonië blijven. Hij woont er nu al vier jaar en soms is het best fijn. Maar het is nooit zo fijn als vroeger in Jeruzalem. Joram weet nog heel goed hoe het in Jeruzalem was; hoe de wijngaarden waren en het paleis van de koning en de prachtige tempel van God. Hij weet ook nog goed dat de Babylonische soldaten kwamen en dat ze de muren van Jeruzalem kapot maakten. En de huizen en ook de tempel. En de mensen namen ze mee, mee naar Babylon. Joram zucht. Langzaam loopt hij in de richting van huis. Van het nieuwe huis, het huis waar hij boos op is. Als hij dichterbij is, hoort hij zingen. Hij hoort vader, hij hoort grootvaders bromstem, hij hoort moeder en grootmoeder, hij hoort Naomi's hoge stemmetje: làlàlà. En hij hoort kleine Zippora kraaien van plezier. Ze zijn blij, denkt Joram, blij om het nieuwe huis. Dat Naomi blij is kan Joram wel begrijpen. Naomi was nog heel klein toen ze uit Jeruzalem weg moesten, zij weet niet hoe het daar was. En Zippora is in Babylonië geboren. Maar de anderen... Joram wordt nog bozer. de anderen zijn Jeruzalem vergeten!

Maar – luister eens! Wat zingen ze toch? Joram kent dat lied, hij heeft het vaker gehoord. Opeens weet hij wanneer. Lang geleden, toen ze onderweg waren van Jeruzalem naar Babylonië, toen de Babylonische soldaten hen opjoegen om vlugger te lopen, toen zong grootvader dit lied ook. En ook later, in Babylonië, zongen ze het wel. Het is een lied over Jeruzalem. Jeruzalem, dat ze nooit zullen vergeten.

Joram klimt de trap op; de mooie nieuwe trap naar het mooie nieuwe dak. Hij gaat naast grootvader staan. Zacht neuriet hij mee; soms, als hij de woorden weet, zingt hij.

Het lied is uit. Joram kijkt grootvader aan. 'Wanneer gaan we terug naar Jeruzalem?' vraagt hij. Grootvader kijkt verdrietig. 'Wanneer?' herhaalt hij, 'ik weet het niet'. Hij schudt met zijn hoofd. Dan glimlacht hij. 'Maar we gáán terug', zegt hij, 'ons volk zal terugkeren. Dat moeten we geloven. Joram, zul je dat blijven geloven?' Joram knikt.

Om te beginnen

1

AAN BABELS STROMEN

Rustig tempo

Aan Babels stromen zaten wij en weenden bij de gedachte aan Je-ru-za-
lem. Zij, die ons on-der-druk-ten in de vreem-de vroe-gen ons:
"Kom, ver-hef toch jullie stem, zing over Sion, speel en maak ple-
zier." Maar ver van Si-on zou zo'n lied niet klinken. Hoog in de
wilgen hin-gen wij de lier. Op vreem-de grond, aan Ba-by-lons ri-vier.

Jeruzalem, ik wil jou niet vergeten.
Altijd heb ik mij over jou verheugd.
ook nu ik hier in Babel ben gezeten
ben jij voor mij de bron van alle vreugd.
Mijn rechterhand ben ik nog liever kwijt
dan dat ik jou voorgoed zou moeten missen.
Tot eeuwig zwijgen is mijn mond bereid
als ik jou zou vergeten door de tijd.

Het lied dat Joram en de anderen zongen staat ook in 'En heel eind van huis'. Maar nu staat de melodie erbij, zodat je het zelf ook kunt zingen.

Joram en zijn familie willen Jeruzalem nooit vergeten. Is er iets dat jij nooit vergeten wilt? Kun je er (samen) een liedje over maken?

Lieve God
er zijn mensen
en dieren
en plaatsen
die we nooit willen vergeten
omdat we er zoveel van hielden
omdat we er gelukkig waren
we denken er dikwijls aan
dan worden we een beetje verdrietig
maar tegelijk ook een beetje blij
dank u God
dar er mensen en dingen zijn om van te houden
om nooit te vergeten
amen

Weg

Liselot staat voor het raam van de kamer. Ze kijkt naar buiten. Ze kijkt naar het huis van de burens. Voor dat huis staat een heel grote auto, een verhuiswagen. Want de burens gaan verhuizen! Dat betekent dat Tom voortaan niet meer naast haar woont. Tom is haar vriendje, Liselot en Tom spelen altijd samen. Maar nu gaat Tom weg!

Liselot bijt op haar lip; ze heeft tranen in haar ogen.

Daar loopt Joop. Hij gaat naast haar staan. 'Mooie wagen hè' zegt hij, 'kan een macht in joh!' Liselot geeft geen antwoord. Joop kijkt naar haar. 'Hé, zusje, je huilt! roept hij. "Nietes!" zegt Liselot. Joop lacht. 'Huil je om je vriendje?' vraagt hij plagend. 'Heb je ledevede? Gaat gauw over hoor! Misschien komt er een veel leukere jongen naast ons wonen, dan ben je Tom zo vergeten'.

Liselot draait zich om. Ze knijpt haar mond stijf dicht en loopt de kamer uit. Als ze op haar eigen kamertje is huilt ze. Van verdriet, om die lieve Tom die weggaat. En van boosheid om die stomme Joop, die zegt dat ze haar vriendje vergeten zal.

Hier zie je acht dingen om te doen.

Welke vergeet je weleens, welke nooit?

1. je nek wassen
2. je tanden poetsen
3. dat je naar een verjaardagspartijtje mag
4. dat je afwasbeurt hebt
5. dat opa of tante of iemand anders je een ijsje heeft beloofd
6. dat je naar de tandarts moet
7. de konijn of poes of cavia eten te geven
8. dat je lievelingsprogramma op tévé komt

Hoe de bloemen aan hun naam kwamen (een sprookje)

Toen God de mensen had gemaakt bracht hij ze in een mooie tuin.

'In deze tuin mogen jullie spelen', zei hij, 'en denk erom, zorg goed voor alles. Voor de dieren en voor de bloemen en de bomen. En vergeet vooral de kleintjes niet.'

Eva keek om zich heen. 'Wat een leuke beesten!' riep ze, 'hoe heten ze?' Adam wees: 'Dat is een konijn, dat is een aap, dat vogeltje daar is een roodborstje...' 'En wat een mooie bloemen', zei Eva, 'Hoe heet die grote rode daar?' 'De bloemen hebben nog geen namen', zei Adam, 'weet je wat? Ik heb de dieren een naam gegeven, nu moet jij een naam bedenken voor de bloemen, dat is eerlijk'. 'Goed', zei Eva. Ze liep naar de rode bloem. 'Wat heb je een zachte blaadjes', zei ze, 'en wat ruik je lekker! Ik noem je roos, want je bent zo prachtig rood. 'De roos boog haar kopje om te laten zien dat ze het een goede naam vond.

Eva liep verder. Ze zag een grote bloem met gele blaadjes en een gouden hart. 'Jij lijkt op de zon', zei Eva, "jou noem ik zonnebloem'. De grote gele bloem lachte tegen Eva, want ze was blij met haar naam.

Urenlang liep Eva door de tuin. Ze gaf alle bloemen een naam: de aster, omdat ze op een ster leek, de dovenetel, omdat ze niet prikte, de korenbloem, omdat ze tussen het koren stond. Na een tijdje was Eva moe. Ze bleef staan in de schaduw van een grote struik. Glimlachend keek ze rond naar haar bloemenkinderen. En de bloemen glimlachten terug.

Maar wat was dat? wat hoorde ze? Riep er iemand? Er klonk een zacht stemmetje, een heel verdrietig stemmetje.

Waar kwam dat vandaan? En wat zei het toch? Kwam het uit de grond? Of kwam het uit de grote struik? Eva bukte en boog een tak opzij. Toen zag ze een heel klein blauw bloempje. Het hief haar kopje op naar Eva en keek haar treurig aan. En toen hoorde Eva fluisteren: 'Vergeet mij niet...' Eva schrok. Ze knielde neer bij het blauwe bloempje. Ze dacht aan wat God gezegd had. Voorzichtig kustte ze de kleine blauwe bloem. 'Ach', zei ze, 'wat ben je lief en klein. Ik mag jou niet vergeten. Niemand mag jou vergeten. Ik noem je 'vergeet-mij-nietje'.

Hier zie je Eva in de bloementuin.
Kun jij het vergeet-mij-nietje vinden?
En weet je ook hoe de andere bloemen
heten?
Je kunt de plaat ook kleuren.

Vergeven en vergeten

'Rotjoch!' gilt Kees, 'rotjoch! Ik wil je nooit meer zien!' Leo kijkt hem gemeen grijnzend aan. 'Gelukkig!' roept hij, 'want ik word al ziek als ik jou gezicht zie'.
Kees steekt zijn tong uit. Dan keert hij zich om en rent weg. Leo roept nog iets, maar dat verstaat Kees niet. Hij wil het ook niet horen. Hij is kwaad op Leo. Voorgoed. Hij wordt nooit meer goed met hem. Leo is gemeen; Leo is... is... Kees slikt. Hij weet het niet en het kan hem niet schelen ook. Hij wil Leo toch nooit meer zien, zijn hele leven niet. Hij is kwaad op hem, voor nu en altijd!
Kees doet de keukendeur open. Hij loopt de kamer in. 'Ha Kees!' roept pap, 'wil je thee?' 'Nee!' snauwt Kees. 'Met een stuk appeltaart', zegt pap, 'er is nog over van gisteren'. 'Nee!' snauwt Kees weer. 'Dat is gek', zegt pap, 'Kees die geen taart wil. Dan is er iets ergs gebeurd'. Hij kijkt Kees aan. 'Vertel eens', zegt hij. Kees kijkt naar de grond. Opeens huilt hij. 'Ik ben kwaad', zegt hij. 'Ja', zegt pap, 'dat zie ik. Maar toch niet op mij?' 'Nee', zegt Kees, 'op Leo'. 'Op je beste vriend?' vraagt pap. 'Dat komt wel weer goed'. 'Nee', zegt Kees, 'nooit meer. Leo is gemeen, hij zei hele gemene dingen'. 'En jij?' vraagt pap, 'zei jij alleen maar aardige dingen?' Kees kijkt weer naar de grond. 'Morgen, zegt pap, 'geven jullie elkaar een hand. Dan is alles vergeven en vergeten'. Kees kijkt pap aan. Hij haalt zijn schouders op. Hij wiebelt met zijn hoofd. 'Thee?' vraagt pap. Kees knikt. 'Met appeltaart?' vraagt pap. 'Ja', zegt Kees

Ik zit te dromen in een hoek
en blader in mijn fotoboek.
Ik doe het dicht en dan weer open.
'k Bekijk de kiekjes van mijn opa.
Kijk, dat ben ik en dat is hij;
hij maakt een poppenhuis voor mij.
Op deze zijn we aan het schaken,
hier leert hij me een vlieger maken.
Daar wandelen we langs het strand,
ik heb een ijsje in mijn hand...
Ik blijf maar kijken naar die foto's
ik huil, omdat mijn opa dood is
en ik hem nu zo heel erg mis.
Ik denk aan de begrafenis...
Dan veeg ik over mijn gezicht
en doe mijn fotoalbum dicht.
En 'k zeg: Ik zal jou nooit vergeten,
je blijft mijn vriendje, zeker weten!

